

Cíl života

Jestliže má náš život nějaké poslání (určení), musí být vykonání tohoto poslání cílem našeho života a usilování o jeho dosažení jeho smyslem.

1) Cíl svého života si můžeme zvolit; usilování o jeho dosažení je smyslem našeho života. Tedy i smysl svého života si můžeme volit.

2) Poslání naše je dáno, určeno: jsme posláni, abychom něco vykonali, výlučně my jsme k tomu určeni. Smysl našeho života je dán naším posláním; je tedy určen a nezávisí na naší vůli.

Život může být jistě nesmyslným; v čem spočívá ona nesmyslnost? V prvním případě, kdy si smysl svého života volíme sami, vidíme nesmyslnost v tom, že jsme si žádný smysl nezvolili, to jest jednáme bez vůle. (Naše jednání má obsah, ale nemá ideu.)

V druhém případě je nesmyslnost života dána tím, že se k danému nám smyslu života nepřiznáme, že jej nenaplňujeme a nenaplníme, že nekonáme své poslání.

(Abychom mohli považovat oba případy za totožné, musili bychom říci, že vlastní volba smyslu života se rovná přiznáním k dané nám směrnici smyslu našeho života.)

V každém případě však smyslnost (smysl) a nesmyslnost našeho života je závislá na naší vůli. – V tomto *konstatování* ovšem není ještě ani známky po soudu hodnoticím. Smysl života jednoho a druhého (lépe: jeden a druhý) může být velmi různý co do hodnoty. Nakonec – s dávkou hodnoticího soudu – můžeme říci, že formálně smyslný život (= ž. mající smysl) se může jevit nesmyslným hodnotně, jestliže sám smysl je nesmyslný. Aby se tomu tak nestalo, vylučme tuto možnost a nazvěme smyslem života pouze smysl, který má smysl.

rozdílné pojmy!